KVINDERNE OG VALGET

I Bladets forrige Nr. har Fru Caroline Bie fremsat en Række Betragtninger angaaende Kvindernes Valgret, set i Belysning af de sidst afholdte Folketingsvalg. Fru Bie beklager sig over, at »Kvindevalgretten« ikke betyder andet end »Kvindens Ret til at afgive sin Stemme«, — over, at Kvindevalgrettens Indførelse ikke er ensbetydende med, at »Kvinder i Rigsdagen repræsenteres af Kvinder.«

Vi kan ikke lade være overfor Fru Bies forskellige Betragtninger at gøre nogle enkelte Bemærkninger. —

Først vil vi slaa fast, at Kvinders Valgret hverken er mer eller mindre end — og akkurat det samme som — Mænds Valgret! Efter at denne Ret nu her i Landet gives i fuldt og lige Maal til alle Borgere, *kan* Kvinder ikke her kræve mere. Ønsker vi os paa Rigsdagen repræsenterede af Kvinder, saa staar Vejen hertil os aaben — vi har akkurat samme Adgang. samme Midler som Mændene til at opnaa den Repræsentation, vi ønsker. Bruger vi vor Ret, saa naar vi, hvad vi vil, og bruger vi den ikke, saa er det ganske forkert af os at beklage os over, at andre naar den Repræsentation, *de* ønsker og *arbejder for*.

Mener Kvinderne det alvorligt med Ønsket om, at der skal sidde kvindelige Repræsentanter i Rigsdagen, saa staar det os frit for i Kraft af vore politiske Rettigheder, at gøre et saadant Arbejde herfor, at vi faar Ønsket opfyldt; og i denne Henseende giver jo i Virkeligheden den nye Valglov Kvinderne den Chance, som Fru B. taler om — en Chance, som Kvinderne Landet over synes at have haft temmelig svært ved at opdage ved det sidste Valg.

»*Mændenes Uvilje* mod at opstille kvindelige Kandidater« — den har vi hørt om saa tidt! Men, ærlig talt, den er saamænd ikke større end at *Kvinders bestemte Vilje* til at faa Kvinder opstillet, nok skulde faa den besejret! Lad Kvinderne selv tage fat — det er dog vist for meget forlangt, at Mændene af sig selv skulde finde paa at vige Pladserne i Folketinget for Kvinderne, naar disse ikke selv lægger sig i Selen for deres Sag, og giver bestemt Udtryk for, at de har *Vilje*, som de nu har *Evne*, til at besætte et tilstrækkeligt Antal af Pladserne i Folke- og Landsting!

Kvinderne maa gøre et Arbejde herfor *selv* overalt i Landets Politik, *i* Partierne, og *udenfor* Partierne; vi maa *ved Valget*, sætte Krydset ved de Kvinder, om hvem vi véd, at de vil arbejde for Kvindernes Sag.

Og her er vi uenige med Fru Bie. Kvinder bør ikke »som efter en Snor« stemme paa en Kvinde, *fordi hun er Kvinde*. Nej, Kvinder bør stemme paa en Kvinde, *naar* hun er den, der vil varetage Kvindernes Tarv, søge Kvindesagens Program opfyldt — *ellers ikke*.

Om »man«, som Fru B. skriver, skulde tvivle om Kvindernes politiske Indsigt, er ganske uden Interesse. Det ene afgørende nu, da vi er i Besiddelse af fulde politiske Rettigheder, er, om vi selv har *Viljen* til at gøre os gældende — Midlet raader vi over. Hvis vi Kvinder til at begynde med ærligt vil se Fejlen dèr, hvor den ligger, nemlig hos os selv, — i vor egen Mangel paa Sammenhold, paa tilstrækkelig kvindesaglig, politisk og social Interesse, hvis vi vil vaagne til virkelig Forstaaelse af, hvad vi *kan* udrette — og hvad vi *bør* udrette, hvis vi virkelig vil sætte et Arbejde ind paa det, saa skal kvindelige Kandidater til Rigsdagen — 5: Kandidater, der virkelig vil støtte og arbejde for Kvindesagens Program — nok blive baade opstillede og valgte i tilstrækkelig stort Antal. Men — skal vi ikke holde op at tale om *Mændenes* Skavanker i dette Spørgsmaal: deres »Ulyst til at opstille Kvinder« eller »Tvivl om Kvinders politiske Indsigt«? Vi kan dog i Grunden daarligt være det bekendt!

Fejlen er ikke Mændenes — Fejlen er *vor*. Lad os rette den, vaagne op til Sammenhold, til Arbejde.

KVINDERNES KONGRES I GENÈVE

Kongressen er forbi — i otte Dage var Kvinder, repræsenterende al Verdens Nationer, samlede til fælles Arbejde, med fælles Formaal. Kongressen var et levende Bevis paa den rivende Udvikling, der har fundet Sted i de allersidste Aar, en Udvikling, der har kaldt Kvinderne frem til Deltagelse i Nationernes parlamentariske Arbejde.

31 Nationer var repræsenterede, deraf 21 med fuld politisk Frihed for Kvinderne, i flere Lande vundet midt under revolutionære, fortvivlede Tilstande, i andre vundet ny og frisk samtidig med Erhvervelsen af nye Staters nationale Uafhængighed. Kvinder fra det nordligste Evropa blev Venner og Kammerater med Sydevropas Kvinder, Græker-inder, Tyrkinder, Spanierinder og med Kvinder fra det fjerne Østen, fra Japan, Indien, Afrika og Australien. Engelske og franske Kvinder mødtes til fælles Arbejde for fælles Sag med Tysklands og Østrigs Kvinder. Dybt forskellige i Livsvilkaar, Opdragelse, Temperament, dybt forskellige i deres nationale Følelser og Sympatier, men alle med Vilje og